

ВѢНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАННО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

Ив. Кириловъ.

СТРАННИКЪ.

Трапезата бѣ сложена подъ сѣнката на столѣтникъ брѣстъ. Печени агнета, пилета, прѣсно сирене, кисело млѣко въ малки гърнета, голѣми погачи, мѣсени за оброка, се редѣха по постлани дълги месали; а предъ тѣхъ редица шарени бжклици съ руйно вино, накичени съ здравецъ, се мждрятъ още ненапити. Мжже и жени, застанали смирено, чакатъ свещеника да прочете молитва. И когато дѣдо попъ вдигна дѣсница за благословия и произнесе „аминъ“ — всички насѣдаха.

Не сварили кжшей въ уста да турятъ — по пжтеката се показва снаженъ мжжъ, яхналъ враня коня къмъ брѣста.

— Чакайте! Кръчмарьтъ отъ Илаковъ-ржтъ ще ни гостува, — продума свещеникътъ.

— Тъй зеръ, — отвърна епитропътъ бай Иванъ. Конникътъ, срѣдна пора мжжъ, съ накривенъ калпакъ и камшикъ въ ржка, скокна отъ коня и извика: Неканенъ гостъ щете ли?

— Хайде де! — отвърна епитропътъ и самъ стана да върже коня о ближния глогъ.